

[Wilhelm]

klage det, for når det er sådan, skyldes det jo bl.a., som ministeren åbenhjertigt nok har sagt for nylig i retsudvalget, og som vi andre tit har sagt, at vi frihedsberøver hinanden temmelig meget her i landet, især i forhold til, hvor lavt kriminalitetsniveauet generelt er.

Men når der nu er de fyldte fængsler, pukkelen, skal jeg ikke beklage, at man bruger det som baggrund for at konvertere nogle frihedsstraffe til noget andet. Jeg tror endda, vi var de første, der var fremme med det i den offentlige debat i efteråret i forbindelse med afsoningspukkelen, men jeg vil gerne understrege, at det dengang var lagt frem som et alternativ til den kapacitetsudvidelse i fængselsvæsenet, som afsoningspukkelen hos et flertal herinde gav anledning til. Jeg vil også gerne understrege, at den idé, vi fremsatte dengang, ikke kun gik på de kortvarige straffe og hæftestrafte i forbindelse med promille- og spirituskørsel, men gik på alle de kortvarige hæftestrafte. Jeg ved godt, dette er den største pulje, men netop for at det ikke skal komme til at se ud, som om man nu tager lempeligere på det, var det måske vigtigt, at man gjorde det mere generelt.

I den forbindelse ville jeg bestemt ikke beklage, at man med et sådant konkret udgangspunkt lavede en fornuftig nedskæring i disse frihedsberøvelser, som vi har alt for mange af, og som ikke har nogen fornuftig virkning; i en situation, hvor der er massearbejdsløshed, kan selv disse kortvarige frihedsberøvelser få nogle meget store konsekvenser for folk.

Nu blev det altså ikke et alternativ, men et både-og, fordi regeringen som sædvanlig er parat til at bruge to flertal, når man har dem. Først bruger man altså et flertal for at udvide kapaciteten med 400 celler og 176 betjente, så vidt jeg husker, og nu bruger man så noget, der ligner et andet flertal for at få konverteret nogle hæftestrafte til bøder og til kapacitetsbesparelser.

Jeg skal stadig væk beklage den udvidelse, man foretog dér.

Jeg synes også, at tallene her med en reduktion på 170 pladser, en reduktion af behovet for 75 betjente – jeg ved godt, de to ting er indregnet, men så i øvrigt bødeprovenu osv. – alt i alt et årligt provenu plus besparelser på 24 mill. kr., viser noget om, at der faktisk er mere her end til det, man lover

at bruge til reklame mod alkohol og indsats mod narkotika i fængslerne.

Jeg er ked af, hvis et initiativ som dette, som vi i øvrigt vil støtte trods disse forskellige kritikpunkter, efterlader det indtryk, at man tager lettere på promille- og spritkørsel, og det er i hvert fald ikke vores opfattelse.

Det er da muligt, at ministerens i øvrigt velbegrundede forslag om, at bødetaksterne ikke forhøjes, men at kun, i grove træk i hvert fald, fradømmelsen forlænges i nogle tilfælde, vil blive tolket som et mildere syn. Hvis det ikke kan lykkes at få offentligheden til at forstå, at der ikke er tale om et mildere syn, mener jeg, at der skal gøres noget ved det. Om det så må blive via bødetaksterne, hvor jeg er enig med det par ordførere, der har talt om den sociale fordeling og om, at man måske skulle have en slags progressiv bødetakst, som også var progressiv i forhold til indkomsten og måske endda gik på både indkomst og formue, ved jeg ikke, men vi skal i hvert tilfælde ikke efterlade det indtryk, at dette er en mildere opfattelse af promille- og spritkørsel.

Til sidst vil jeg gerne sige om den diskussion, der har været ført nu igen om promillegrænserne, at vi er tilhængere af disse promillegrænser, men det ligger jo nok i en anden principiel holdning til denne slags ting end hos dem, der har kritiseret promillegrænserne. Vi mener sådan set, at principielt burde sanktioner udmåles i forhold til den handling, der er begået, og ikke i forhold til de temmelig tilfældige konsekvenser, denne handling får. Jeg ved godt, at det er milelangt fra opfattelsen i dag. Det kan vi jo se på pressen og ikke mindst på læserbrevene, at der kan være forargelse over 3 måneder, når det drejer sig om en alvorlig handling, hvis den ingen konsekvenser fik, mens man for præcis den samme alvorlige handling slet, slet ikke synes, at 2 eller 3 år var nok i læserbrevsskribenternes øjne, fordi konsekvensen altså blev så og så alvorlig.

Det stemmer ikke med min retsbevidsthed, det må jeg sige blankt. Der er ingen principel forskel på, om man kører uden om den fuldt optrukne linje og der ikke sker noget ved det, eller man kører uden om den fuldt optrukne linje op ad bakken og der så tilfældigvis kommer en modkørende bil. Ideelt set burde sanktionen være den samme, og det er lidt af det princip, kun en lille smule af det